Anul II Nr. 16

4 pagini 3 Lei

DUMINICA 9 FEBRUARIE 1941

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA BUCUREȘTI
str. Popa Petre No. 24 Etaj III
Telefon 2.33.55

ÎNVIEREA

SAPTAMÂNAL DE POLITICA ȘI CULTURA ROMÂNEASCA

DIRECTOR TOMA VLADESCU

ABONAMENTE
Pentru particulari 150 lei pe an
Pentru autorități 1000 lei pe an

Înscris la Tribunalul Ilfov Registrul periodicelor sub Nr. 55/940

Cearta dintre bătrâni și tineri

Lămuriri pentru Legionari

Numărul trecut al ziarului nostru ne-a adus diverse bucurii pe care dacă vom avea loc și timp le vom spune aici, — dar între acestea, între atâtea manifestări unde n'ar fi greu să se vadă deslușite frumoase posibilități sufletești pe care nemnul ăsta încă le are, noi am retras totuș câteva din mai vechi tristeți ale noastre, nu încă îndeajuns risipite. Am verificat într'adevăr persistența unor grave confuzii care, privite în întregul lor și pe toate planurile, au dus poate, cle sincere, la tot răul de azi.

Dar să venim la fapte. Ar fi poate puțin într'adevăr să spun că articolul nostru trecut care explica Legiunea și chiar eroile ei a interesat, și nu aș exagera prea mult spunând că în multe locuri el a pasionat, a entuziasmat mai mucori — așa încât ne-am găsit în situația de a trage nu numai a doua, dar chiar a treia și a patra editie a acestui atât de astăzi el este complet epuizat. Mai trist a fost însă pentru noi să vedem că articolul acesta a pușt chiar... să surprindă! Să surprindă pe legionari! Am avut în toată săptămâna aceasta un fearie frecvent contact cu ei cari, dacă nu m'au găsit, toți, la redactie, au ținut în orice caz să-mi vorbească, să-mi telefoneze. Alții mi-au scris — și biletele lor, le am acum pe masa mea și le privesc în ceș-mi când scriu.

Vă spun că cei mai mulți par surprinși — și că lucrul ăsta constituie pentru noi tristețea de care am vorbit... de foarte mult timp resimțită.

N'aș vrea să reproduc alei nicimna din aceste scrisori, și nici chiar un singur rând din atâtea este vin astăzi să-mi consoleze puțin... izolarea de eri. Este poate neavulincios oarecum să-ți reproduci în gazetă proprie, elogii mai ales pe care le simți foarte puțin potrivite. Nu, dragi camarazi de lupte mai vechi, dar voi înșivă de atâtea ori risipiți, nu sunt nici „așa" nici „pe dincolo" nici nu știu cum mi-ați mai spus voi în atâtea frumoase scrisori, dar poate o singură calitate mi-o recunosc și n'am s'o tire subt tăcere, n'am s'o refuz: sunt un om integ cinstit... Numai atât! Așa cum sunteți și voi...

Dar cât vă vând acuma de tulburați... Câtă apăsare! Și mai ales cât sunteți de dezamăgiți... E chiar aceșta poate semnul inaltei voastre căderi — care poate fi, pe alt drum, o nouă ascensiune! — și al cinstei pe care n'ați pierdut-o, cu toate greșelile, fiindcă o aveți în pasta voastră, în voi. Chiar rătăciți între atâtei nesrabiliri cari au huiduit și au lovit armata pe străzi, voi n'ați fost acolo decât accidental penibil al unei inexplicabile anarhii! Iar atâți banditi cari s'au strecurat în rânduri și cărora le-ați dat cămașa verde, cămașa martirilor, n'au fost decât uzurpatori, — n'au făcut decât să fure buna voastră credință. Sunt multe însă de spus aici, — și eu sper să mai am timp să le spun... Nu v'au mirat într'adevăr atâți condeieri cari deodată au devenit legionari și au sărit să vă ardă tămâie la toate ieșanele — după ce altădată v'au lătrat din toate eklimările lor?

Procesul e însă mult mai vast — el interesează nu numai Legiunea, dar Țara, ca însăși—și va frebui să-l facem odată pe larg.

Dar iată ce mă doare astăzi pe mine mai mult. Vă emoționat și v'a... surprins articolul din INVIEREA, articolul meu. Dacă aș sta să reproduc din atâtea scrisori, refrenul e aproape identic.

...Iată un om — spun cei mai multi dintre voi — care nu a fost legionar, care cu toate astea nu a făcut decât să ne cheme, căruia totuși nimeni nu i-a răspuns, dar care astăzi nu mai poțin ridica steagul nostru și cere pentru el onorii care, totuș, i se cuvin!

Un om care ne cunoaște greșelile, nițe spune, dar le explică în adevărul lor — și mai ales nu face din aceste greșeli arme fatile împotriva Legiunii însăși...

Un om care are „nobletea" — mai spune cineva... — „să se plece" și în mormintele noastre, să recunoască cinstea, eroismul nostru, chiar azi, chiar rătăciți...

Un om în sfârșit care totuș nu ne confundă — prin atâta amestec! — și care în ceasul acesta dramatic își ridică glasul, singurul glas, ca să ceară „clemența" chiar pentru aceia dintre noi cari au greșit mai grav...

V'a mai surprins că am sesizat și poate am definit exact sensurile Legiunii, luminosul adevăr și substanța de atât înființărat transcendent a luptelor noastre. Că am vorbit de Nicolae Iorga, — liber astăzi, singur, de atâtea timorate tăceri, ca și de păcatele vechi...

Dar mai mult decât toț, aceasta clemență pe care o cer, — tot singur... — și pe care nici astăzi n'aș fi în stare să nu o nădăjduesc...

Și toate lucrurile astea... vă mirț? Pe unii din voi, cei puțini...

...Și pe mine asta mă doare!

Dece? Dar ce-ați fi crezut? Și ce-ați fi așteptat? O atitudine clară, limpede, liberă, să se prizează care atâta de greu? Și formele prietenei, să fie oare numai adnlația sau timoratele aprobări pe care le-ați obținut până deunăzi la tot pasul și peste toate gravele greșeli pe care le știți!

Asta v'a făcut tot răul de azi... Această mizerabilă „prietenie" în care se consolidau diverse poziții și se vânau „comisariate de românizare" sau alte locmale, această stupidă „admirație" — în care intra adeseori deșulță tereare — dar pe care vei n'ați exilat s'o primiți, fără să vedeți că nu era acolo nici o flacără vie, nici o aderiune reală, nici o sinceră participare!

Gândiți-vă totuș la cărțile voastre mai vechi... Dialogul de pildă dintre „Monsieur Dimanche" și Don Juan! Sau chiar acest La Fontaine pe care l-am învățat cu toți în anii prea mult uitați ai copilăriei —

Maître corbeau, sur un arbre
perché
Tenait dans son bec un fromage...

Ați suportat această „prietenie"?

Să fim drepți: de cele mai multe ori, EA singură v'a plăcut... Ați fost ca acest corb din poveste, prea mult lăudați pentru viersul vostru, chiar atunci când sunetul lui se întâmpla să fie strident. Și atunci, în extazul acester facile adorări, a fost firesc să vă cadă din mâini un bun atât de laborios câștigat, și pe care s'ar fi cuvenit să ați știți să-l păstrați: „să-l păstrăm", aș vrea aproape să zic!

Nu ați îngăduit mărturisirea cinstită — și cine vă spunea adevărul cere puteau fi adeseori ne plăcute, puteau fi brutale și crude chiar, voi erați siguri că nu vă lubea!

Printre aceștia, ne-am găsit noi... Deaceea astăzi, dece vă miraț? Încă odată, — cum ați crezut?... Noi nu puteni fi, nu am fost niciodată ca acel publicist, director al nu știu cărui oficios F. R. N. care putea să privească rece curgând șiroaie tineretului, și putea să cânte în cerul infam al adevăratei prigeane! Pe noi... Fiecare picătură de doare! Fiecare picătură de sânge curat... Cuvintele părinteștei ale Generalului sunt astăzi marile noastre consolări — în atâta dramă! Iar ordinul lui, de atâta inaltă frunusețe, care interzice astăzi barbarile polițienești de odinioară — a fost săptămâna trecută strigătul nostru de bucurie!

Noi aceștia suntem, — aceștia am fost totdeauna... Deaceea, desigur, ne doare ași puțin să vedem că atâți legionari cari ne-au telefonat, cari ne-au scris, abia în ceasul ăsta încep să cunoască mai bine condeiul și inima cu care noi scriem alei...

Destul indivizi, știm bine — unii fără îndoială proști, alții de rea credință,— ne-au putut multi timp privi ca pe un îndârjiți adversari ai legionarilor... Nici astăzi nu știu deci! Dacă am avut o credință pe care o avem și azi, dacă am stat lângă A. C. Cuza și n'am trădat steagul lui, pentru niciun oportunism, ar fi fost mai de grabă, cred, o dovadă de caracter — și lucrul acesta trebuia să placă, pe câte știu eu, adevărații legionari.

Cu toate astea eu trebuia neapărat să fiu adversarul, să fiu chiar „dușmanul" lor! Au prilej ași să vadă mai bine... Să vadă cum vorbim, cum am vorbit noi de dânșii nu când ei puteau fi și tari — dar acum, în ceasul ăsta greu, astăzi, când sunt căuți!

Dați voe așa dar unul om să cunoască altfel și să cunoască mai bine formele adevăratei Prietenii... Și mai ales, tineri legionari, formele astea începeți prin a le cunoaște voi înșivă mai întâi...

V'aș sfătui să le vedeți astăzi în cuvintele, în exhortările, în acțiunea Generalului — care, el însuș, va trebui ajutat!

Tot ce ne strigă el astăzi, nu sunt numai cuvintele unui mare om o tot-sunt însă mai mult par'că strigătele unei însângerate iubiri!

O spun așa cum o cred, din adâncul unei inimi de profundă dragoste — dar mai ales o spun cu autoritatea unei vieți și a unui condei pe care nu se va găsi nici o pată.

Dacă nu-l vom ajuta pe General, atunci,... atunci iată ce se întâmplă: sub pretextul acestui accident al naționalismului și al tineretului, va prinde din nou să ridice capul țara aceea plată pe care o știți, țara conformistă, mediocră și bătrână de toate păcatele ei! Lucrul ăsta va trebui cu orice preț evitat! Dar despre asta, altă dată...

Pentru astăzi, numai acestea sunt lămuririle pe care voiam să le dau... Această prietenie a noastră — care să nu mai mire pe nimeni! Este aceeași de totdeauna... chiar dacă totdeauna nu v'a putut vedea. Și ea va continua mai ales, pe aceleași mari drumuri ale adevărului. Ale sincerității... Numai aceasta e Prietenia!

Deaceea dacă noi nu ezităm astăzi să spunem tot bunul legionarilor, la fel ne vom face o datorie să arătăm și care a fost răul, și care au fost păcatele lor...

Pentru ca totul să fie lumina! Pentru ca toate inimile să fie mai curând vindecate...

TOMA VLADESCU

Un articol care n'a apărut la timpul lui

ADEVARATA TINEREȚE

de TOMA VLĂDESCU

Am spus toată strădania noastră de a arăta legionarilor gravele lor erori încă din timpul când erau la guvern. Articolul de mai jos—care n'a apărut la timpul lui, — este unul din documentele acestei lupte.

Astăzi sucotim cu atât mai necesar să-l dăm la lumină.

Este un grav apel la solidaritatea generațiilor, la continuitatea lor necesară, pe care legionarii nu voiau s'o cunoască.

Dar fiește, cum noi am fi vrut ca articolul acesta să apară la timpul lui multe lucruri sunt scrise numai în alusii, mai m ult sau mai puțin indirecte, — iar altele sunt lăsate să se citească numai printre rânduri.

Astăzi, lucrurile ast ea îndă se pot preciza.

In primul pasagiu — „Inteligența să ne conducă ?" — este vorba fiește de acești demagogi din jurul Gărzii de fier, cari, exaltând grabe legionarilor, profesau un destul de perfid dispreț al Inteligenței, lăsând să se creadă că violența, bicepșul și pumnul ajung pentru a face un Stat „Național".

Tot aici-n sfârșit, și după cum se vede, se mai vorbește de altă revoluție care a putut să ucidă pe André Chénier sau La voisier — care a putut să ucidă savanți... Aluzia er a însă probabil prea indecentă!

In pasagiul următor, Nu vârste, ci inimi — caut să arăt că tinerii noștri se înșeală cu chior asupra adevăratului tineretț!. A avea 20 de ani nu înseamnă neapărat a fi tânăr, după cum nu ești bătrân când ai 80 de ani...

Incerc să ajung la erorile tinerilor noștri — dar de data asta trebuia să merg foarte prudent. Arăt aș dar că dacă unii adolescenți n'au „tinerețe" fiindcă nu vor și nu aduc nimic nou cu ei — Tinerii demonvenfiei, — alții iană credț că ei sunt „Tineri" cu exclusivitate, numai fiindcă au 20 de ani. Și arăt stigmatele bătrânești care pot să apară chiar pe vârsta aceasta : exclusivismul, teama de concurență, lăcomia, egoismul.

Subt titlul „Certați cu lumea veche" se recunoștea desigur aceia dintre legionari cari și mascau egoismele cu pretextul unei dezbtul de echivoc „tineretț".

In sfârșit, din tot articolul se mai vedea iluzi a deplorabilă a unor oameni cari și închipuiau că pot face un Stat natio nalist, — din care se găsea exclus insuș pârin tele naționalismului, A. C. Cuza!

Toate lucrurile aste a ar fi trebuit să se citea scă printre rânduri. Probabil însă că ele strigau prea indiscret și prea mult, — fiindcă articolul n'a apărut.

El se va citi astăzi totuș, ca o gravă lecție pe seama zilei de ieri.

...Dacă toate aceste adevăruri ar fi fost ascultate la timp!

Ceeace pare ca să se descitreze mai limpede, mai puternic în afirmarile zilei de azi — și nu numai la noi de altfel, dar pretutindeni — este un cult al acestei superioare vieți care s'ar părea că nu are alt nume decât acela de tinerețe. Sunt aproape 20 de ani de când fascistii italieni au permis la lupta lor de atâtea prefaceri în accentele imperioase ale Giovinezzei pe care le conducea năbrul fost redactorul ziarului Avanti, Ducele Mussolini sau la cântecul lui Cancelarul Hitler la rândul lui tot din tineri și ei și al cântăturilor pe care par să convingă lumea de azi, cu armele cel puțin, aceiași imn al tinereței reunită în o energia, resumă elanul și, am zice aproape, substanța însăși a timpului nostru.

Dar chiar în țările care n'au avut norocul triumfului și au căzut sub destinul aspru al armelor, organizațiile acestui tineret totuș nu au lipsit, ca să afirme în fond aproape toate adevărurile, aceleași, ale zilei de azi, — și mă gândesc la acești Camalots du Roi grupați în jurul școlilei dela Action Française.

La noi fenomentul a fost identic — și, ca întotdeauna, nici de data asta n'a fost nevoe să împrumutăm deja nimeni nimic.

Dacă A. C. Cuza anticipeazâ cu mai multe decenii doctrinele național-antisemite ale Germaniei hitleriste, — nu mai puțin însă, de aproape 20 de ani, tineretul nostru grupat în jurul acestui om și al acestei doctrine militeazâ adevărurile noastre de neam și se bate, aproape sigur, și moare de atâtea ori, ca să ajungă până la înaltele posiții de azi.

Acesta e primul tablou care ni se oferă. Dar să-l judecăm oare numai atât de grăbit? Să zicem „tinerețe" — și gata?!

Nu vi se pare că ar surâde puțin Caragiale dacă ar intră o analiză atât de sumară — și credeți că ai fi posibil să ne mulțumim cu atât?... Rostul nostru este dimpotrivă să cunoaștem adevărul întreg — și să dăm la o parte lașitățile care s'ar mulțumi să-l vadă numai pe jumătate.

Inteligența să ne conducă

Prefacerile care se încearcă astăzi subt ochii noștri — și care am văzut ca scamănă atât de mult pe tot continentul — au atâta putere nouă, au atâtea forme aceleași, încât ele ne obligă să le privim nu numai la suprafețe, dar în fondul lor mai adânc, în chiar motivele inițiale din care porneșe.

Pentru aceasta însă va fi necesar să gândim! Și m'ă este un lucru de care mulți se feresc — și am auzit și noi cu ei, „ar mai fi nevoe de intelectuali", ca pe timpul în care André Chenier de pildă era ghilotinat, iar Lavroisier putea să moară ucis de altă revoluție, care prelindea chiar să albă sensuri spirituale! Mai grav e însă că aceia cari aruncă inteligenței acest suveran și... penibil dispreț, sunt oameni de cele mai multe ori cari, prin funcțiunile ei tocmai, ale inteligenței, au isbutit să apară și au încercat bunăoară a-și consolidare anume poziții! Se vede insă mai bine astfel cât de adânc contact au avut ei cu lucrul pe care au pretins să-l facă...

Privesc însă acest contrast care nu face decât să arate cât de mult extremele se ating pâ-ne și în aspectul celor mai grave erori! Dacă s'au putut veden în adevăr aceștí cărturari de tip Valery sau Gide, sau Renan sau Spinoza — puri, cum îi definește Benda — și cari nu cresut că le-ar fi permis să trăiasă în lumea esențelor singure și a adevărurilor eterne, dincolo ași de lucrul corupt al vieței, dincolo chiar de Istorie și Timp, iată de data asta oameni atâta de pasionați și seboare, cu atâta stranie chemare a cavernelor par'ca, încât neagă spiritul până acolo unde din trista lor flință nu mai rămâne decât un biet stomac, pu-

tin sânge și violențele cărnii! Aceeași ignoranță a fenomenului vieței noastre care nu poate fi decât unitar și întreg!

Să-l lăsăm pe aceștia insă — ei au atâta neadevăr, încât e sigur că nu vor mai putea să aibă nici un destin... În ce ne privește noi vom continua să apărăm, în măsura lor justă, prerogativele spirituluí, — care

NU VARSTE, — CI INIMI

Și atunci, tinerețea aceasta — ce este? Nu e atâta de greu s'o spunem! Și n'aș exita prea mult să cred că sa este probabil mai întâi acest „pui" sovelian — mitul care prefigurează trăznetul sigur al acțiunii. Cam îndeamnă și care rodește... Sub flamura ei s'au adunat, nu ani, nu vârste, — ci inimi! Un foc egal le-a putut încălzi și au mers abit aceeași boltă, în aceeași orbită — nimic nu le-a mai putut despărți...

Dar de aceea tocmai e bine să vedem mai atent acum ce se cheamă „tânăr" și ce se cheamă „bătrân", să vedem tineri cari nu pot fi tineri, și bătrâni cari trăesc indiferenți de toate severitățile vârstei, pentru ca, anii, ne tâmplele lor, să rămână fără apăsare și fără puteri... „Bătrânii" cari ne inițiaz în misterele Tineretzei!

Funcțiunea acestor magnifici „bătrâni" — mai ales — s'o vedem! Să cunoaștem mai bine rosturile lor printre noi, să știm lucrul imens, acest capital de experiență și adevăr pe care ei singuri pot să nii dea — să pricepem aceste sacre izvoare de arzător, de neuiterat elan din care toate entuziasmele noastre pornesc... Altfel cum le-am avea — și ce flacări ne-ar răzăi, dacă n'ar fi fost totăi ale lor!

Dar mai ales să nu confundăm tinerețe și vârstă... De o mie de ori — să nu confundăm! Nicio eroare n'ar fi mai gravă — niciuna poate n'ar isbuti să ne rătăcească mai mult...

Continuare în pag. 4-a

DOCUMENTORI

MATELOTII DE MÂINE

Cum luc[illegible] Tineretul hitlerist din [illegible]ția Marinei

Puțini sunt acela care știu ce [illegible] Tineretul hitlerist (Secția Marinei) [illegible] ca politică activitatea stat[illegible] timpul războiului cât și acea[illegible] epoca acesta când culorile, mi[illegible] le îmbracă[illegible] ale Tineretului hitlerist, trebuie să dispară de pe [illegible]ri și de pe [illegible]ri (acum chiar [illegible] uniformi marinari numai au posibilitatea, de a se antrena, [illegible] cunoștințe și dusul la [illegible] în magazii. Pentru tinerii hitleriști din Secția Marinei [illegible] nu și despre care [illegible] nu știu decât puține lucruri.

Deindată ce frunzele care cad vaslesc aproprierea iarnei, prelucrînd [illegible] din Tineretul hitlerist [illegible] mașinile, bărcile sunt [illegible] cât se poate de evident ca și acei din Secția de Marină a Tineretului hitlerist [illegible] afle cărțile. Nu [illegible] de [illegible] care funcționează [illegible] este [illegible] în orice [illegible] în orice timp, [illegible] în care se îndreaptă [illegible] în orice vas de [illegible] boiu sau comercial. Deacea este clar de [illegible] ca și acei care [illegible] Marinei

INFRĂȚIREA DINTRE GENERAȚII

de arhitect MUCICHESCU TUNARI

Am urmărit cu voluptate toate cuvintele rostite și scrise de generalul Antonescu dela 6 Septembrie și până acuma și n'am găsit la ce să ne oprim mai întâi: la ținuta sobră dar înarmată a frazei sau la profunzimea conținutului — care — De plin polivalentă genială. Simțim revelația genială și o reprimăm. In adevăr, cunoscând stațiile de sprijin ale generalului Antonescu, plecam dela ura locului, axiomă: O este până dincolo de marginile ei; cursă verificat în trecute unde a primit distincțiunea nobilei cruciatile albastre și în fine caracter de stâncă pe care nu l-a clătinat toată gama umilinților din ultimii ani.

Generalul Antonescu s'a despărțit din lumea armelor după ce primăștanare în sufletul și în minte a toată drama și toata umilința neamului românesc. Coborârându-se cu mimă de trafic în sufletul ostaului el descifrase cu precizune toate suspiniile Țării.

De ani inimile simțindu-și respirația accordată cu respirația Țării, generalul Antonescu, apare ca un adevărat om politic, viziunea și cinste, dar mai ales în deplin acord cu imensa mulțime.

Constatarea pe care generalul o face din primul moment este îngrijorătoare: generațiile au pierdut conștiința. Tineri și uraș bătrânii, iar bătrânii se umilesc intinzând mâna pentru împăcare.

Generalul apreciază urmările acestei prăpastii «zmastroasa». Deacees strigă, strigă din răspuneri, de nenumarate ori: „Vreau infrățirea dintre generații".

Dar, în sufletele seci și închircite de cel-mai habotnic exclusivism nu pătrundea vibrațiunea caldă despărțind o chemare disperată a unui părinte.

Pe ceva mai mult: Acești tineri fanatici, răspândeau cu dispreț chiar și adeziunea sinceră și nevinovată a fraților cari sângerau și ei și pentru idealuri identice dar folosiseră rețete diferite.

Imi povestea cuprins de amărăciune un tânăr student urmăoarea scenă:

„M'am prezentat și eu la adunarea de constituire a organizației studențeștii legionare. In fața celor circa 200 studenți legionari dela toate facultățile din București, am ținut să-mi ofer munca și sprijinul meu de naționalist și creștin. Am făcut însă precizarea că până atuncea am fost cuzist. Un student legionar m'a apostrofat atuncea vehement reproducându-mi din nu știu ce cărticică:

*

„Vei sta șapte ani în carantină și apoi dacă vei dovedi îndreptare vei trece în urma celui din urmă legionar"...

Cu alte cuvinte, un cuzist care n'a săvârșit în viața lui decât „greșala" de a fi crescut orbește într'un om care a făcut pentru naționalismul românesc cel puțin tot atât cât... „camaradul" Trifa, devine îndezirabil într'un stat românesc. Inaintea lui, trec în marș triumfal, fără de nici o restricție, cei ce și-au făcut școala în cuib, chiar dacă pe aceștia îi chiamă Ilie Stângă, Cocarăciu sau Stoienescu, asupra cărora s'au găsit după un scurt popas în niște funcții de mică importanță, câteva zeci de milioane...

Și studentul „îndezirabil" n'a fost primit în rândurile celor ce se inconjurau cu ziduri chinezești. El a plecat umilit și a continuat să stea cu smerenie aplecat peste mile de pagini de evanghelie naționalistă scrise în cursul celor cincisprezece ani de luptă de patriotismul nostru: A. C. Cuza.

In locul lui au venit alții: La 16 Decembrie 1941, în locurile de mare cinste a stat Grozea...

In timpurile de glorie ale mișcărilor studențești, U. N. S. C. R. a ținut la o conferință a spiritului care stăteau la baza acestei mișcări. Deacesta a intemeiat „asociația membrilor protectori ai studențimei", compusă din fiești fruntași ai studențimei cari înțeleseau să sprijine mai departe mișcarea studențească. Am avut și eu onoarea să primesc această mărgăritoare distincție din partea conducerei studențești de atunci.

Mai târziu am devenit și eu ca și alții multi, un „indezirabil". Și nu pentru că m'as fi îndepărtat cu o iotă de marele sens al mișcării studențești. Ideia fundamentală care a stat la temelia frământărilor studențești era: ideia antisemită. Ori ce dovadă mai elocventă putem invoca decât aceea că dela terminarea studiilor și până acuma am stat neclintit cu fața la dușman incadrați în mișcarea cuzistă. Ai n'am făcut școala de cuib? N'am suferit pripasuri?

Să ne fie îngăduit de a aduce aici două precizări: odată pentru totdeauna.

Nu contestăm buna intenție pe care a avut-o Corneliu Codreanu, atuncea când a conceput organizarea legionii pe baza de cuiburi.

Nu ne îndoim deasemenea că multi dintre legionari, trecând prin asprimea acestei educații de cuib, s'au transformat radical și s'au pregătit pentru orice jertfă. Nu este însă mai puțin adevărat faptul că multi dintre cei ce au condus rebeliunea și jaful din zilele de 21—23 Ianuarie, au avut această școală de cuib. Și atunci? Dați-ne vele să facem o mărturisire:

Mișcarea cuzistă n'a fost dinamică, n'a fost furtunoasă. Ea n'a reușit să pună strada în marș cadențat. Violența n'a devenit niciodată ei o dogmă. Manifestările sporadice ce au avut uneori loc erau gesturi disperate de apărare legitimă. A. C. Cuza, în special, a reprobat întotdeauna epitetele din cadrul legii: pentru că el a fost, în toată viața lui un incorigibil clasicist.

Piscurile doctrinei le-au atins puțini. Dar cei ce au reușit să se inalțe până aci, nu le-au mai părăsit, oricari ar fi fost riscurile sau ispitele. Pentru indoctrinare n'a fost nevoie de „școala de cuib". A fost suficientă pasiunea pentru adevăr, dragoste de Țară și o inclinație naturală spre etica cinstei!

In ceasce privește suferințele îndurate, fără îndoială că nu putem lua drept unitate de măsură Inchisoarea. Se naște însă întrebarea: **Pentru un om care gândește, care se înbată de lumină și dreptate; care își amețește sufletul cu al tăranului căcăitul și cu al orășanului slugă la jidan, nu înarmeneași suferință atuncea când îți vede Țara condusă și jefuită de o clică de răufăcători? Primește care suferința Țării? Și ne fie iertat, dar nu suntem dispuși să punem suferința celor câteva luni de închisoare ale unui anumim din „fundătura Pipălă" lângă marele suferință de mucenic a lui A. C. Cuza.**

Și cu aceasta am încheiat.

Revenind la „infrățirea dintre generații" pe care o căutăm cu sfiiță pasiune Conducătorul Statului, credem că, în ceasul de lămuriri dărâme cu sunt în cura, marea lui dorință va fi împlinită. Odată sâmburile chineșezii dărâmate, în cetate vor intra toți cei ce fac semnul Cruciș în fel. Și generalul va stabili ordinea de bătălie:

In frunte cei buni; cei rămași la urmă. Cu toții însă au datoria să sprijine statul. Pentrucă generalul Antonescu este omul fără de prihană. Și mai ales, astăzi, când din toata Țara vin mile de semnăuri, înemnează-și integrul neam îl autorizează să se miște liber. Va fi, deci, o dictatură populară. Toți cei ce-au năzuit o Țară scuturată de păcate se vor intâlni unul lângă altul în marele front al Generalului: **nu vor mai fi nici partide, nici culori, nici clase și nici generații. Va fi un neam, visat în veacuri de toți precursorii naționalismului nostru.**

Și ca să dau în mic, un exemplu, de dragostea cu care este întâmpinat Generalul Antonescu, voi face alei o mărturisire, cerând în prealabil cititorilor iertare că mă văd nevoit a vorbi despre mine. Iat-o:

Sunt de 18 ani cuzist. Am crezut și cred în doctrina cuzistă ca în evanghelia. In tot acest răstimp, n'a putut pătrunde în inima mea nici un om politic, afară de A. C. Cuza. Astăzi însă, mânat de nu știu ce arzătoare dorință de luptă simt nevoia de a striga din răsputeri:

Trăiască Generalul Ion Antonescu.

Francmasoneria ctitor al imperiului britanic

Francmasoneria, această veșnică instrumentare legăturii a Iudaismului este fără îndoială cea mai mare ctitor, cel mai celebru și mai zelos arhitect al imperiului Marei Britanii. Amprentele sei diabolice, mâinile-sale și omniprezentele ei antene, cu ură și mărturie elocventă, pe frontispiciul celui mai vast imperiu ce domină de astăzi pământul abuctumata noastră planetă.

Francmasoneria este agentul care stabilește legătura indisolubilă între Iudaism și Marea Britanie iar Marea Britanie prin acesta, prin epafodajul sângelui și odica al Francmasoneriei, prin directivele și prin regizarile ei satanice, devine forța implacabilă prin care Iudaismul incearcă să realizeze testamentul strâvechilului ahi vis, dominația definitivă asupra întregii omenirii. Această stranie și bolnăvicioasă pornire a lui Iuda de a strânge lumea necreștinilor și Israel sale în jurul sceptrului, divinizând și constituind creștine se conturează agresiv în cel doi factori, francmasoneria și imperiul britanic, ale căror destine, cu vaste și indisolubile adânciri, împletesc la multimilenarul, macabeicul și talmudicul vis care chinuie constituirea agitată a lui Israel, plinirea stăpânirii iudaice. Trebue să se țină seamă de faptul francmasoneria și nici imperiul britanic nu au o autonomie de acțiune și o veritabilă finalitate istorică. Ele sunt formenții și instrumentele iudaismului și acționează după directivele și percepțiile Inteleptilor Bătrânei. Cine concentrează atenția asupra Francmasoneriei și asupra imperiului britanic, cine dinsea obiectiv arsenalul cuceritor al sale, cine îți plimbă vigilenți privirea pe trecutul complicatel sale istoric, domină de asemenea și mâna externului și incurabilului Israel.

Iudaismul, francmasoneria și imperiul britanic alcătuiesc mediodia sumbră, orga de execuții, repertoriul iudaic, indestructibilul și odiosul trio al istoriei pe clavicura chivăș dansează genului iuterfic al lui Israel.

Iersahia acestei întreite tovărăș mondiale păstrează intâietatea indiscutabilă a lui Iuda și blasfemii incorigibilului său orgoliu este importanță pe ființa și existența celor dot subalterni.

Francmasoneria engleză are o veche tradiție. Un vast material ne arată indisolubila legătură dintre francmasoneria și imperiul iudaismul iudeo-engleș. Lojile și asociațiunile francmasonice au luat ființă în Anglia începând cu secolul XIV-lea, iar în secolele următoare numărul lor sporise de mult. Numele acestor lojii, nu ne este transmis decât începând cu secolul XVII-lea după cum ne vădește documentul „Halliveli poesie" ceea mai veche constituție ce a fost păstrată dela o societate masonă engleză.

In anul 1717 la naștere marea lojă tendinoasă prin fuziunea celor asociații masone din Englitera.

Ascensiunea ei este fulgerătoare planurile și metodele ei curi prezintă impuse. In 1751 mai multe lojii se unesc sub numele „Regular Lodge of Ancient Masons", lojă independentă de cea londoneză Marea lojă a regina Mary, sa fost francmasonă.

Eduard VIII-lea, actualmente duce de Windsor a făcut parte din Lodge de Windsor a făcut parte din lojile „Grand Lodge", Brigade Ledge".

Am facut acest scurt istoric al masoneriei engleze, pentru a evidenția strânsa cooperare dintre ocultă francmasonerii și conducătorii și realizatorii imperiului britanic.

O concluzie se desprinde clară și perspectivă. Iudaismul prin creștia și instrumentul literaturilor sale francmasonăria, a cîștigat arhitectura odioasă și titanica a imperiului britanic. Și deacela pe cei cari cunoscu scoasta sumbră coaliție anglo-iudeo-masonă nu-i poate surprinde interzicerea prompta și tendențioasă a Anglieș, ordonatori reactiunea lumii creștine se tăndrăș inspirativa nefastului Iuda Romanie acoastă țară bătută parcă, după nostru Octavian Goga, de „nenorocul lumii toate", căștiș pe planul atâtor secole și pe neșaș stânt al unei dreptăți cazare va trebui să reînvie, a suferș atât de mult dumitrie acelui glas care se cerea ascultat chiar cu prețul vieții noastre 1878 și 1919 trag grea și chinuitor în cumpăna sufletului nostru. Și există un singur om în țara aceasta, care a sacrificat o prietenie scumpă și a urmat cu o imperdonabilă consecventă protestatarul idealul de apărare a sufletului nostru naționalist și creștin. Cât nu-a durut! Cât a o fost inteles și cât de chinuiți am fost când deși el biruise, era evitat cu o consecvență programatică. Este profesorul, sublimul dascăl de conștiință națională, A. C. Cuza. Francmasoneria a fost la rei ca pretutindeni arma politică a imperialismului iudeo-engleș.

Cu concursul francmasonerieș Anglia a reușit să fie arbitrul continentului european și chiar al lumii intregi constituind societăți secrete masone iar prin acestea revoluții antinaționale și chiar războaie. Faimosul Intelligence Service este format din cel mai reputați și mai abili membri ai masoneriei.

Fostul ministru de externe engleș Canning într'un discurs pe din 1-a August după congresul dela Verona (1823) a lăsat să se intreyscă complicitatea anglo-iudeo-masonă, iar marchinul de Custine afirmă clar coalița arigio-masonă în opera sa „Spania sub Ferdinand VII".

Această complicitate este istoria Anglieș, este herbul vulturor invrăjbitior și al acaparărilor inumane, este nervul tuturor instigatiilor soldate cu sânge creștin, este marșul scelerat a lui Iuda, sarabanda nebunei, talmudica dansată sinistru peste eremul tradițiile și dreptatile lumii creștine. Și atunci o concluzie se impune cu forță unui adevăr implacabil: Noua ordine, spirituala și politică a Europei să elimine din cadrul ei, definitiv și irevocabil, monstrul iudeo-masonic, cu toate anexele și instrumentele sale.

Mircea Rușavăț

Polemici de actualitate

Societatea scriitorilor romani și-a ales nou ei președinte. Din cele am citit din gazete, presedintele scriitorilor s-a reparat un fesnic, fiind ales cu unanimitate de voturi. Dar, nu de asta vrem să vorbim ci despre frumusețea unui gest făcut de presedintele scriitorilor. Cu ocazia alegerii s'a elogiat memoria lui Nicolae Iorga. Deși Nie. Iorga nu fi mersînd dela Tara pe care a sluțit-o cu atâtea elogii incomparabile, totuș o pomenire în trecut a numerui lui — astăzi când incă se mai profilează în mare ipoteza asupriitoare a revoluției — capătă o mare semnificație.

Dar scriitorii au obligațiunea de rupă tăcerea și să strâre din răspuns marele marcul mort care tea fost frate de sorț și adânite indrumător.

In felul acesta se va repara — fiind se poate spune azi — cea mai mare crimă săvârșită impotriva Țării și a lumii civilizate.

Și poate, pomenirea fărșii de societatea scriitorilor a mai reparat ceva: imensa impietate comisă de scriitori, de a fi lipsit — aproape în anonimitatea lor — dela înmormântarea celui ce a fost printre ei numai suflet nepoliștit și lumină la stâtea răscrui de drumuri.

*

„In Franța mișcarea nu mai din nou agitate. Intre Paris și Vichy se mișcă o imensă prăpastie. Nu știm de partea căreia dintre ideere stă adevărul adevărul. Cesace se poate și și signur este că, pentru Franța intrinsă o epitet de dimensiu imenzoasă desaștru. Noi regretăm sincerului de Franța istorică și naționalistă ne lăsă firele unei vechi tradiții. Dar mai ales regretăm că influența criminală a Anglieș, ieșă iși mai răscyie credit Franței. Acum Anglia ca Franța pierde un moment istoric — și cela de a se alătura odată și pentru totdeauna marelui Reich. In felul acesta s'ar pune capăt antagonismului dintre cele două mari puteri și s'ar asigura pacea Europeană. Iar Anglia, ar fi invitată ormi în Uniunea de stăpânitore a lumii. Vom vedea până la urmă dacă invingu instinctul de conservare al naștei Franceze sau forța oculta Iidoveasca.

M. TUNARI

LUPTA MARELUI REICH

GERMAN ȘI PACTUL TRIPARTIT

Intr'una din cuvântările sale în fata microfonului, ministrul Eden a spus odată, că englezii ar face bine să nu deschidă harta Europei din Atlas, deoarece ea este măgulitoare pentru Germania. Ar fi mai bine pentru englezi, ca imaginea hărtii lumii în tinderea ei, să-i impresioneze; Europa apare mică și puțin importantă, în mările lumii, stăpânite de Marea Britanie, care cuprind aproape două treimi din suprafața pământului. Această declarație este mai mult decât importantă pentru germanul din acest războiu, pe care putere străină de spațiu și criminală, l-a rupt dela gard. O mare parte din istoria Europei și într'o măsură oarecare și a Germaniei se desfășura de pe mări. Tocmai legăturile maritime au făcut rasa nordică destoinică, și în mare măsură participantă la crearea culturii europene. Energic, în general, istoria învață, că problemele mai importante ale Europei și ale oameni se hotărăsc pe mare.

MICA INCURSIUNE ISTORICĂ

In timpuri încă nu prea îndepărtate, locuitorul german din interior, în fața ochilor cărăia Reichul plutea drept o putere continentală a uitat de nenumărate ori, că patria sa se afla la mare, astfel că în cazul unor amenințări din partea inamicilor, va avea de apărat o fâșie lungă de coastă. Este cunoscut, că atotputernica Hansa germană de odinioară — a cărei importanță maritimă a fost desvoltată deja într'o mare măsură, pe când interesele maritime ale Angliei nu jucau încă nici un rol — s'a prăbușit însfârșit, fiindcă ei lipsea tocmai apărarea spatelui din partea unei puternice puteri naționale. Exact astfel, mai târziu a trebuie să se renunțe și la colonile transoceanice care au fost cucerite de marele Kurfuerst; și nici a lipsit presupunerea internă a puterii naționale. Chiar și în timpul războiului mondial, s'a putut întâmpla ca oamenii cari hotărau în Germania, să nu cunoască adevărata situație. Impotriva conceptiei marelui amiral Tirpitz, el n'au vrut să înțeleagă, că odată cu intrarea Angliei în războiu decizia va fi transferată în mare parte pe mare. Conducerei flotei i-au fost puse câtușe, cre au tărăgănit acțiunea energică a flotei maritime prea mult timp, împiedicând totodată submarincle impodobite cu cele mai naite glorii, să ajunțe pânș la ultima lor biruință. Pe lângă aceasta diplomații germane nu i-a reușit de a face blocada engleză în totalitatea ei, ineficace. Deoarece atunci Italia a fost în mare dintre inamici, n'a existat nesfingherita poziție a Axei Nord, adică Marea Baltică — Marea Mediterană, care a fost recunoscută și transpusă în fapt în importanța ei decisivă de marii impărați ai Gasci Staulen, Friedrich I și Henrich VI. Afară de aceasta, în transocean nu-se afla nici un aliat care în cursul foculul mondial să servească drept bază interesele germane și necesitățiior de patrie mamă în coloniile din Marea de Sod și Răutăciau din Orientul îndepărtat, astfel aceste colonii n'au putut fi apărate un timp mai îndelungat. Intr'adevăr, din aceste motive, Reichul German era o cetate asediată! Iar aceasta i-a devenit neîndupleacată fatalitate.

Spațiul vital al germaniei de astăzi

Astăzi însă când între altele, Asia și Mările lumii au devenit din nou concepții de soartă ale Europei? Din nou poporul german, care pe baza prestațiilor și capacității sale care rădică pretenția pentru un spațiu vital corespunzător trebue să-și cucerească dreptul în această lume cu arma. Pentru acest spațiu vital este dus însfârșit actului războiu, pe care Anglia l-a tinut drept inevitabil, în ciuda eforturilor onorabile de înțelegere ale lui Adolf Hitler. Astăzi însă lumea cunoaște adevărata cauză că tocmai clica engleză de plutocrați vrea să intercică poporului german drumul spre bogățiile lumii și dreptul pe mările lumii — libere din natură!

Adolf Hitler, care, într'un timp de 6 ani, a ridicat Germania național-socialistă până la rangul unei puteri încă necunoscute, s'a inarmat și pe mare. Cu toată puterea, el s'a pus în acțiune pentru construirea unei marine de războiu puternice și gata de orice jertfă. In unită colaborare cu Mussolini, cu celălalt politician realist extraordinar al Europei, el a creat axa, a cărei putere de acțiune se întinde acum peste Marea Mediterană inspre Africa. Sub conducerea sa genială, privirea Germaniei Mari care a fost îndreptată asupra Mării, a devenit temută. El a pus neîndupleacat punct de plecare ale germanilor, în spațiu lar proprietș pucerii ca și a celorlalte naațiuni în adevărata proporție unul față de altul. Având noțiunea că și Marea este spațiu vital german, la 27 Septembrie 1940 a fost semnat pactul din Berlin: ca unire a Axei cu imperiul japonez care s'a decis să introducă în orientul îndepărtat noua ordine și care ca vital conducător stăpânește spațiul din Asia Orientală. In Pactul Tripartit, s'a născut astfel o nouă ordine de puteri tinere de orânduire în lume, la care — ce contrast față de războiul mondial! — parelele umanitare vechi ale Angliei recunoșcă cu neputință.

Insăși lupta impotriva Imperiului mondial britanic, își are greutatea în atacuri asupra arterelor vitale engleze pe mare și direct asupra patriei mame. Servindu-se din tradiția sa eroică, de a nu mai fi singură în lumea larga, Germania Mare va ajunge la țelul care i-a fost pus de soarta: O pace succesivă, care să aducă și restului lumii liniște și siguranță, într'un spațiu vital asigurat!

NEVRARGYL Dr BOUSQUET

NEVRARGYL Dr BOUSQUET Docteur Pharmacien PARIS

Calmează imediat durerile de cap și orice nevralgii —

FARMACII și DROGUERII

Cele zece preceple ALE ARTRITICULUI

1 Mănâncă ori cât îți este foarte, în mai mult numai o singură dată pe zi.

2 Nu uita că fiecărui om este datorat, nu este numai un singur mănunchi, ci o distribuție a diferitelor mănunchi repetite de o mare varietate.

3 Nu uita că mănunchiul nu e numai grea de hrănit organismul, ci este ordonarea sa care le hrănește pe toate, ca o bucătărie cu mai multe feluri de mâncare.

4 Vindecarea (sau ameliorarea) și le mănânci numai de ori ori, ori numai de ori ori, ori numai de ori ori, ori numai de ori ori.

5 Cereale cu fă este sănătoș, bun brânza și degul pe care ți-o pune Dumnezeu.

6 Fă exercițiile și mișcare gimnastică respiratorie.

7 Nu uita de a respira cât mai mult aer curat, prin ventilat pe la ferestre, ușile, ventilatoare, aplicând și mișcare de respirație.

8 Tot ce mănânci este de o mare și prea mare importanță, este organismul tău de a se ... de la ... de la ... de la

FAPTE ŞI COMENTARII

Un articol care n'a apărut la timpul lui

ADEVARATA TINERETE

Urmare din pag. 1-a

Do aceea am zis: — bătrâni cari nu cunosc nimic din sevele și din rigorile vârstei și „tineri“ cari n'au nimic din sevele fierbinți, din aurul tinereții. Cum sunt aceștia? Să-i vedem!

„Tinerii“ Democrației

De multe ori într'adevăr, văzând să prăsească în furul meu o lume în care ne spune că nicioodată nu m'am găsit mulțimii — superbă zuferință de care e sigur că n'am să mă vindec! — am fost adus să fac portretul unui fel de om dulceag conformabil, „bun“ dacă vreți, dar pe care d'ar spune că vărsia li mirasmă, cu 20 sau 25 de ani, fiindcă el nu a avut niciodată noroc și în destinul lui nu a fost scris să treacă prin aceste primăveri ale vieții.

Este bătaiul pe care l-ați întâlnit în atâtea anticamere și în atâtea saloane, bătaiul de treabă și bun, și respect, dar care trăește spațiul dintre 20 și 30 de ani, ca o fatalitate biologică numai — fiindcă el a fost predestinat să fie un domn cumsecade, cu ceafă, cu abdomen, cu chelie și cu boston. Cu decorații și cu conștiți de administrație, desigur. Cu leafă — cu lefuri chiar — cu o viață sigură, „carieră“, și cu patron care să-i poarte de grijă. Copil, el a fost adorat de mamă și răsfățat de papa, a avut din plin jucării — pe care nici măcar n'a imaginat să le strice, ca orice copil — nu și-a scrâșnit niciodată un picior sau o mână (guvernanta era lângă el), n'a avut nicio emoție, iar copnul nu l-a durut decât numai de indigestie... Părinții au fost atâta de atenți să-i hrănească! Iar când și-a terminat studiile în țară — bătaiul a fost totdeauna conștincios și de treabă — același părinți l-au trimis să învețe mai multă carte... la Paris de obicei. Dar s'a întors și de aici. E posibil acum ca el să fi uitat pe unde vre-o femeie zdrobită, sau vre-un copil fără tată — dar pentru care n'a fost „mimic“ de fără fiindcă, necunoscând eroismul, brute noastră atâta de cumsecade n'ar putea să-și priceapă nici lașitatea. Și totul e bine. Părinții sunt mulțumiți... fiindcă au o diplomă mai mult — și estot ce-i interesa. Sunt mândri de copilul fericit, care tot „copil“ a rămas,— și care acum se răsfață la neș și porc... așteptând să fie hrănit. Un patron!, un patron!, se caută un patron... și va găsi fără cu — dacă nu cumva mamicăa are, ea, mijlocul mai sigure să-l păsească.

Și bătaiul nostru — „deștept băiat“ — va fi acum de cele mai multe ori șef de cabinet, cum se zice, la d. Tatarescu de pildă, sau la destul alți tălăraș din atâția câți au ținut în mână țara democrației noastre de până deunăzi. Acum „cariera“ începe. Bătaiul e avocat — dar e șef de cabinet mai ales. Apoi dansează frumos — „epatant“ chiar! Și vom atâtea fete care nu așteaptă decât „o partidă“... Cariera se consolidează... Bătaiul a intrat „în rândul oamenilor“— și timpul mântarea asta confortabilă, și și-a făcut-o atâta de mulțumită, atât de curând, pe neimțite! Firește, va trebui să fie deputat, va fi și ministru — par'că Sibiceanu n'a fost, sau Titeanu! — va fi de toate. O cer saloanele și cucoanele — v'am spus: dansează atât de frumos! „Iar cărările vieței fiind strâmte și înguste...“

Vieața comodă...

„În rândul oamenilor“ însă, — aceasta va trebui să reținem! El n'a protestat niciodată — decât poate ca să-și măreasca salariul — dar altfel totul a fost bun, și el n'a avut să spună și nu n'a găsit să schimbe, nimic... O viață acceptată — fără s'o fi privit măcar! — o viață comodă, cu un cuvânt: singura lui religie! Nicio dramă, nicio febră nu l-a cutremurat... Niciun ideal, chiar absurd, nu l-a ridicat protestari — nicio durere străină n'a putut să-i atingă. Nicio îndoială, nicio neliniște nu i-au pus întrebări — și n'au izbutit să frământe, să chinuiască pasta lui imperturbabilă... și definitivă! El a fost „MULȚUMIT“... de când s'a născut... El va continua să fie mereu!

Dar atunci ce a adus el în lume, dece a venit, dacă totul era perfect până chiar înainte de el? Ce spune omul ăsta, ce contribuție va da? Soarele când răsare aduce lumină. Toate dimensiile sunt pline de foc. Toate mușterile sun glorioase...

Dar el? Când a scăpit, când a ars: când a fost „tânăr!“ Și atunci ce vreți să facem cu acești 20 sau 30 de ani ai lui! Fără dela începul spectacolul acestei scleroze! Ea se va instala în birouri, în administrație, în bănci, în guverne,... în democrații — și, stâlta de mulțmită, va vegla de acolo ca nu cumva să se ofensese Rutina, cu totul să rămână „asa“ și să nu se schimbe nicăieri, niciodată, nimic!

Au fost „tinerii“ democrației aceștia, — dar, încă din leagăn, bătrâni, confortabili adică, mulțumiți, cu abdomen și cu tot ce v'am spus! În societățile noastre, ei au fost totdeauna cea mai sigură invitație la moarte...

Dar oare să fi fost aceștia singurii monștri cari au trecut orbi prin vieață, și cu simpla lor figură au putut să insulte numele Tinereții? Noi nu am putea s'o spunem, — și ne vom apleca puțin peste propriul nostru trecut, de unde pentru noi se se vor ridica oricând cele mai sigure lecții.

Negreșit, „tânărul“ este aceasta pe care-l știm, — pândind lumea aproape s'o vadă cum crește „alta“, sdată cu apariția lui, stârnind alte orizonturi și alte lumini, dorind mereu, dorind mai ales, „langsam“ du front le cent pur sang, de ses vingt ans, tout hennissants, cum ar fi spus Rimband cu genialul lui calambur!

Dorind într'adevăr — și un alt cântec, o altă Poesie ne chemă... Este drama nesecată a acestui Dr. Faust, care nu se mai regăsește:

Ich bin zu alt un nur zu spielen
Zu jung um ohne Wunch zu sein!

E încă tânăr... îl agită Dorința — și ea îl păstrează! Atâta timp cât suntem aprinși, doritori, și cât vrem altceva, mereu, — nu vom îmbătrâni! Clemenceau câștigă la 80 de ani un război — pe care atâți „tineri“ de mai târziu, l-au pierdut... fiindcă au fost mulțumiți! Dar Clemenceau, rând pe rând, l'home libre și l'homme enchalné, dusese o viață de luptă... La fel A. C. Cuza, la acești 83 de ani pe care se zice că-i are — cine ar putea s'o creadă — se vede mai viu totuș, mai actual decât va fi fost poate chiar acum o jumătate de veac... Această sumă „bătrânii“ cari n'au bătut să aibă nimic din vârsau pe care nu mai anii pretind să le-o dea. Eternii noștri contemporani!

Dar tinerii protestatari ei înșiși — fiindcă de ei vrem să vorbim cunosc ei oare, cumva ei totdeauna bine gravele primejdii ale propriei lor tinereți?

Și nu-i vedem adesеori căzând par'că în alt veac decât acela în care trăesc, și nu-i vedem chiar prinzând atâtea forme bătrâne — în cinuda chiar a acestei vieți tinere, în care vor fi știut să pătrundă? Nu-i vedem timorați, nu-i vedem exclusivi și geloși, — bătrâni! Nu-i vedem grăbiți să îngroape trecutul — solidar de altminteri cu ei — dar căștigând acest trecut ar vrea să-i asasineze, să-i piardă!

Am spus că ne aplecăm cu pietate, cu erudiție, peste trecutul nostru... Unde ne-am duce mai sigur!

Să-l deschidem atunci pe Mihail Eminescu... Dar de data asta să-l și citim! Paradăm de atâtea ori numele glorios al înaltului poet, a cărui frunte de Cer ne arde de câte ori o privim — dar ni se pare totuș că ne pricepem noi, nu știu cum, să-l rămânem încă atât de străini... Să fie oare destinul *Lucefărului?*

In veci îl voiu iubi și 'n veci
Va rămânea departe!

Aveau un anumit elan, erau protestatari și într'un fel puteau să pară „tinerii“ desigur acești înflăcărați șașoptiți cari scriau pe la „Dacia viitoare“ și voiau neapărat să ne dea atâtea curioase idealuri adunate din exaltările lui Mickiewitz sau din retorica lui Edgar Quinet. Dar ce era această îndârjire pe care nu ezitau s'o arate, și ce semnificație puteau să aibă atâtele lor! Și mai ales cum privea Eminescu pe *„tinerii noștri domnișori dela Paris“!*

Certați cu lumea veche...

Iată-i mai întâi certați cu o întreagă lume din care ei totuș s'au ridcat, dar din care nu se pricep acum să aleagă aproape nimic — confundând și bun și rău în aceeași oroare pe care ei o aruncă trecutului tot, acestei lumi „îmbătrânite“ și „vechi“... Iată-i mai ales socotind că pleșele lor în vânt și atâtea aroganțe puțin potrivite, rezumă tot lucrul de tinerețe care-i îmbată,— dar pe care nici nu s'ar mai osteni să-l caute dacă nu cumva a rămas mai mult chiar pe tâmplele cele mai albe... Dar mai ale iată-i ocupați de numai finițe lor, grăbiți să prindă demnități, onoruri, locuri și posturi, salarii în sfârșit.. Și atunci „tinerii“ aceștia începeau să aibă puțin mirosul de naftalină!

Eminescu îi vede, îi simte — el cunoaște adevărul rar al marilor bătrâni cari nu îmbătrânesc — și n'ar exila ș lui spună. Le constată mai întâi „pretențiunile exagerate“, „sterilitatea“ minții, firește, pentru a denunța în sfârșit gymnasma morala care se rezumă în „a pretesta principii mari pentru a obține funcții, pensii revenirile, favoruri...“ Iar, căștigând și ei vrul și prevăzând ocara „bătrâneții“ care ar fi putut să i se opună, omul acesta pe care nicium timp nu-l atinge, în același timp, se grăbește să scrie:

„Am mai îmbătrânit pe malurile Dâmboviței. Deci, cu iertarea Dumnealor fie zis: fariseii, cu ori fără de „animă“, precum știm a număra pân' la patru, tot astfel spunem și adevărul, oricare ar fi impresiile cu care-i vor întâmpina cei atinși de el“.!

Dar mai ales îi va instrui Eminescu pe acești „tineri“ atât de preocupați, atâta de mulțmiți de ei, în lecția mare a bătrânilor cari ne-au precedat și dela cari ținem aproape tot ce avem. Le va pune desigur că **„orice bun de care ne bucurăm în lume e în marea faptă altora și că prosperitatea lui trebue răscumpărată printr'un echivalent de muncă“.**

Fără îndoială, și nimic n'ar avea mai mult adevăr. Ca să pricepem insă inseamnă să știm mai întâi că naționalismul nostru — naționalismul lui Eminescu — este organic, și că în el totul se leagă. Indivizi, clase sociale, bătrâni, tineri, spațiu aproape și timp... Totul nu este decât un corp — acelaș „corp național“. Nicio spartură nu este posibilă, fără ca întreg acest corp să fie livit — și de aceea poate, mai mult chiar decât lupta de clasă, cearta generațiilor este cel mai greu accident pe care-l poate cunoaște vieața unui popor...

O ȚARĂ TÂNĂRĂ

Un naționalism organic, am zis, — și să pricepem bine cuvântul, să nu-l credem de cirumstanță și rol! Dar atunci o plantă ruptă din tulpina pe care crește, — frunzele ei, vehen repede, se întrideazeă și mor.

Și alunci acești tineri cari prefind să rupă atât de orb cu trecutul, au aerul să renunțe par'că locmai la sevele din care se hrănesc propriile lor energii — când nu arată, în egală măsură, cele mai bătrâne pasiuni, care le strică toată figura! Geloși, exclusivi și răi, și avari în toată ființa lor, ei par să trăiască oarecum în spaima acelor bătrâni cari și-au păstrat nealterate lor primăveri, par într'adevăr să se teamă că aceale glorioase focuri care încă ard cu flacăra lor dintâi, amenință nu știm ce mediocre și anemice elanuri fără viagă și fără puteri.

Dar țara cea mai tânără, am zice, este aceea în care octogenarii sunt tineri! Pe aceștia să-i căutăm... Și par'că anume, ca să ni-i arate, ideal aproape, Mihail Eminescu, tot el desigur, a scos din splendoarea legendei pe acest om „al vieții fără moarte și tinereței fără îmbătrânire“, pe care îl cântă până și în basmele noastre!

Lângă el, lângă omul acesta — și lângă Eminescu desigur—ar fi inutil aproape să mai rătăcim în teorile spengleriene ale generației — sau în atâtea alte inutile de complicate doctrine...

Tinerețea —știm acum ce se chiamă. Este acest foc, al inimii simple, care sfidează vârste și ani. Sunt aceste frunți albe, dar pe care putem să atingem rouă primelor dimineți... Este unirea lor cu splendida libertate a unei adolescente pe care nici un egoism n'o apasă! Aceasta ar fi o țară tânără... Și, orice s'ar spune, aceasta e țara pe care va trebui s'o facem.

TOMA VLADESCU

UN INSTANTANEU RAR

Artileria antiaeriană germană instalată pe coastele de nord ale Franței în plină activitete

ÎNTREPRINDERILE „TIPARUL ROMANESC“ S. A. Str. Sarindar Nr. 16 — Bucureşti.

Revoluție la mahala

Seara de 22 Ianuarie pe Calea Moșilor — Caragiale în plină actualitate. „Lupta“ cu „Masonii“ Tragicomica pățanie a unui refugiat

Magazin devastat de rebeli

Ași zice revoluție din zilele de 21-24 Ianuarie a avut pe lângă latura ei tragică și una comică. Teriferia, mahalalele au trăit clipe și situații de cel mai pur aspect caragialesc. Dacă în centru evenimentele nu puteau fi privite cu mult chin, nici în periferie mai îndrăgnaje „liniștea relativă“ ca ș-ș-spunem astfel ne-a permis să amestecăm în neajunsurile noastre un simț cenzient de observație cu calitatea „pâlmăș“ evenimentele tragice ce se petreceau sub ochii noștri, evenimente cărora însă nu le puteau adăsca comicul și parfumul revoluționar atât de frecvent întâlnit în Caragiale.

Și acum să intrăm în plină „revoluție“!

Iată ce se petrece în seara de 22 Ianuarie pe calea Moșilor, strada locuită aproape numai de jidani.

Revoluție în plină desfășurare

Pe la ora 9 grupuri tineri de revoluționari defilează vocferând dela lumpul străzii. Ei frunțeș lor răpind indiferiș cu câțiuș furcine și mantale confecționate din pestan sedinos, — se pertind protestați legionari, cărora nu era greu să creadem, în aceste lor zarzavagii cari și-au ascuțit cuțite, dar cari și-au păstrat încă fundamentele și sorțurile, mai apoi codiș cu toamei vin în ordine bătăș de prăștie și de frizerie (se cunosc după pulul ondulat și scăldat în ordine, și după halate). Chiar la coadă, unul căjitea cari și-au, inchis mișcarea cu o flămură roșie.

Flamura roșie, simbolul anarhiei!

Și toată adunarea colorată, un cetoș ghiceșu cărăgănesc și revoluționar!, se pâlmăș, vociferează, se mai oprește la un pic lângă un coș pentru un cmator improvizat, — cârnăș și-și ajur nu-i lipsește înfierăș, — și-și autoconștiș pârșirile revoluționare și să convingă atunș după ce vin și vezic câțeș „bălmăș și croșe“, că de câng Le-facă mâcu lui revoluționar și eșu a fost.

Der aceșu nu-i singurul grup care circulă. Iată altul mai etnic, și ne vă mirați: e compus numai din „felțe“. E drept că unele din „felțele“ acest eu majoșcul pupin cam suspect și în gura le rostă o fi nu tocmai atât de nocente, dar este instărșit n'are nici o importanță, la revoluție merge și femeia gravidă, merge fără cuișere, pântecul trebue să ție pe lume cu tuș (inetul frondei) în sânge, și vorbi lui Caragiale „Să ne pândim puțin pe la revoluție!“

Și trebuie să recunoștem că în materie de revoluție, spre marea noastră rușine, femeia ne întrece cu mult. Funtrița poate o ajuta.

LA „LUPTĂ“!

Până la ora 10 seara convoierie revoluției s'au mărginit numai la manifestații spontanoase dar intensive. Dela 10 în sus insă revoluționarii au pierdut răbdarea și au intrat în acțiune, la opera de reedificare a Țării, adică în limbaj comun: la jaf.

Se procedeazu în primul rând la spargerea magazinelor Nimic nu poate rezista înfierării „patriotice“ a „inovatorilor“. Nu se face alegere de magazine. Lucrurile sunt confiscate imediat intru folosul obștesc al poporului. Dacă sunt lucruri neînțelegabile atunș sunș incărcate în autocamioane sau în bazgane dacă vreți, iar cele digerabile sunt consumate pe loc, e-zoic și proșt. Unul mai „roșu“ poate, roade dintr'un marcov, altul a dibuit intr'o cofetărie un carton intreg cu savarine, altul și încalță o pereche de bocanci noui, noui, cu grija insă la cele câteva seci de perechi, care-i atârnă pe umeri, altul instărșit și stinge flacăra revoluționară intr'o sticlă cu rom găsită în rafturile unei bomboșerii.

Ce a mai rămas de luat?!... Se pare că nimic.

Ba da! Trecătorii!!...

Bandele de eroi ies afară și intr'adevăr le cad în mână doi bieți cetățeni cari se ducesu liniștiș la casele lor.

— Staș! Suntețș jidani?

— Vai de mine! Nam fost niciodată!

— Atunci suntețș „fracmasoni“

— Nu suntem domnule fracmasoni, suntem Români!

— Nu se poate! Români suntem noi! Voi suntețș ori jidani ori „fracmasoni“, una din două, că altfel nu se poate...

Pe ș-ș bâleș!!!

— Cum domnule vș să zicș sunt Români?!!!

Și atunci trebue (cu cinș) să le dăm drumul. Bieții oameni scapă în sfârșit din mâinile rebelilor după ce și-au plătit la preș, fără prea mult regret, cu... cu... cu...